meil on jo kirri selge. Selle möttega jäi südda rahhul. — Kirriko ukse ees sain naesega kokko ja läksime ruttuste kojo. Wäljad ja heinamaad ollid orralse ja nore rohho al haljad ja illusad ja pannin neid miinnes holega tähhele agga jäin selle jures kurwaks; piddin ikka mötlema: kui mul olleks maid, siis olleks ello kergem! Nendasammuti mötles ja räkis Marri ka, kaebas pealegi et jalla käia wägga waewalinne: „kui meil hoost olleks, lähhäksin igga pühhapääw hea melega kirriko, saaks ommeti siis omma parremad rideb ennam kanda ja koi ei saaks sisse!“ — Ühto tulli weel kord minno mele, mis öppetaja öölnud maja-piddamisest ilma Jummala sönnata, ja kulasin kas naene sedda tähhele pannud. Temma wastas: „Eks sedda nenda ööldud! agga pappil polle raske maanitseda ja haugutada; ei tunne nisuggune waeste innimeste hädda, muido annaks parremat nöu. Ramatud olgo temmale, meie kohhus on tööd tehha!“ Siis läks isse weiksid tellama, agga minna heitsin pitkali.“

Siin mees öhkas raskeste ja olli tük aega wait, otsekui ei tahhaks ennam räkida; agga minna watasin ta peale kurwa melega ja mötlesin: „waene mees! kurjaste allustasid omma abbiello, kuida sest wöib head tulla! Kes lihha peäle külwab, se leikab sest hukkatust!“ — Oh et köik rahwas sedda tahhaks meles piddada ja siis ausaste ja ristirahwa kombel abbiello hakkata. Et ommeti mötleksid, et esimene pääw, esimene nädal, esimene aasta abbiellus saggedaste tunnistawad, mis-

suggune ello järrel tulleb. Waïnub mees kurjaste ja norik aitab kurje sanno lopida, — kuida tahhawad pärrast ühheskoos palluda ja laulda? — Joob mees wina ja norik kannab körtsist puddeliga koju ja melitab: „jo weel, olle römus; näed jo, et sind armastan!“ — Eks naad pea pärrastki winaga omma armastust kastma ja kinnitama? — On mehhe südames rahha ahnus, ja naene öhhutab sedda esimesest päwast lohhe, — kuida peaksid pärrast parremat warra püüdma? — Sesamma luggo keigis asjus: mis kord hakkatud on raske mahhajätta; abbiello te lähhäb rooplisseks, mees ja naene öppiwad wanna robaste sees käima. — Siiski teame, — ja pango tähhele, kellel sedda tarwis! — teame, et kui rooplist teed sillutatakse, siis jääb ta jälle tassaseks; ja loeme kirjas: Tehke temma te-raad tassaseks! (Kut. 3, 4) ja ta: Sinno hea Waim, se juhhatago mind tassase te peale (Taw. Laul 143, 10).

Mees olli kaua wait ja wahtis ennese ette, siis ütles: „Ollen laiemalt teile sedda könnelenud; agga sedda teggin sellepärrast, et ise piddite näggema, kuida ausaste kül ja sure holekandmisega ellasin; — ja ommeti nüüd ollen keige waesem innimeste seast. Näete jo ise silmaga, misjuggune nüüd ollen, mis sest ennam räkida! — Andke mulle armo, ja laske, lähhen omma teed!“ — „Ei mitte, waene mees! — kostsin minna, — ma tahhan weel ennam sinnust kuulda; rägi, kuida ja millal läks sinno luggo ni üsna önnetumaks?“ „Olgo siis!— wastas temma, — kui teie ei tüddi kuulmast, tahhan